

LIBRIS

We know
books

Doina Cetea

DINCOLO

Cluj-Napoca
2022

Cuprins

Un glonț de la Gabriel.....	5
Amanita	19
Teiul.....	31
Peruca	39
Eremia.....	55
Moștenirea.....	67
Aspazia	79

UN GLONȚ DE LA GABRIEL

O durere acută mă săgetează din când în când în partea dreaptă a pieptului. Am început să tușesc, simt că nu mai am aer, că nu pot respira. Nu reușesc să-mi umplu plămâni cu oxigen, am și o ușoară amețală. Pe moment, mi-am spus că aș putea fi infectată cu noul virus. M-am dus neîntârziat la spital, la un cunoscut pneumolog, bun prieten, de altfel. După triaj, așezată liniștit pe o bancă, sub copacii bătrâni, dar sănătoși, din curtea spitalului, am așteptat în bătaia razelor de soare blând al începutului de primăvară. Simțeam cum mă învăluie răcoros aerul curat al dimineții, l-am tras adânc în piept și m-am cufundat în gânduri. Doream să fiu singură, numai cu mine, să încerc să-mi liniștesc teama care

mă cuprinsese la declanșarea surprinzătoare a durerii. Un zgomot straniu, ca un fâșâit prelung de mătase m-a făcut să tresar. Am deschis ochii și am văzut o persoană îmbrăcată într-un costum ca de cosmonaut, care se apropia de mine greoi, în pas legănat. Da, încep procedurile medicale, mi-am zis, așa că mi-am pus masca și am urmat silueta cu alură extraterestră. Am ajuns într-un salon cu trei paturi, fiecare dotat cu o sofisticată instalație de perfuzie. Sunt singură într-o încăpere de circa 20 mp, cu două mici ferestre, luminată de trei tuburi de neon. Nu am voie să părăsesc camera semiîntunecoasă. Citesc. Scriu. Deschid din nou o carte. Am amorțit. Trebuie să fac mișcare. Puțină gimnastică sau, măcar, plimbare prin cameră. Număr pașii de la pat la ușă și invers. Trei sute... cinci sute... am pierdut șirul. Gândurile îmi zboară în altă parte, la durerea din piept apărută pe neașteptate, de niciunde. Să fi fost în urmă cu o săptămână.

Noaptea, pădurea prinde viață. Forfotă de mici viețuitoare în căutare de hrană. În peșteră, numită de localnici **Bârlog**, sunt lilieci, mici șopârle verzi și maro, păianjeni. Ne-am obișnuit cu ei. Suntem patru. Colegi de facultate. Visam să facem medicina. N-a fost să fie așa. Acum ne ascundem aici. Când sătenii discută despre noi, pe șoptite, ne spun partizani. Este greu, dar avem răbdare. Nu poate să mai dureze mult regimul ăsta, câteva săptămâni, poate câteva luni, apoi vin cu siguranță americanii. Și lucrurile vor reveni la normal. Doar așa se spune mereu la posturile de radio ascultate pe ascuns... Rezistați, venim! Rezistăm, nicio grijă, rezistăm.

Seară de seară, facem cu rândul de strajă. O dată pe săptămână ne ducem prin împrejurimi să adunăm coșurile cu mâncare lăsate de săteni în locuri ascunse. Mai primim de la ei bilete care ne țin la curent cu ce se mai întâmplă în lume, ba

chiar și ziare, dar de astea mai bine ne-am lipsi.

Azi-dimineată ne-am trezit morocănoși. Nu eram în apele noastre. Gabriel, mi-au zis băieții, du-te tu după apă! În apropierea peșterii în care ne adăpostim este un izvor cu apă rece și limpede. Mergem acolo cu o găleată și cu o cană. Tot acolo ne ducem să ne spălăm, ne strecurăm cu grijă, rând pe rând, ca să nu fim observați. Pe urmele noastre sunt patrule ale miliției și ale securității, dar nu prea au cum să ne găsească aici, la bârlog, oamenii țin cu noi, nu ne trădează. Am ajuns la izvor. În jur este liniște. Mă aplec și iau prima cană de apă. Tresar. Din spatele tu-felor răsar mai multe caschete și împușcăturile sparg liniștea pădurii. Simt o durere sfâșietoare în piept. Mă prăbușesc în iarba moale de lângă izvor. Aud susurul apei cum se strecoară printre pietre, spre pârâiașul cunoscut aici sub numele de Valea cailor. Mai aud și alte împușcături în depărtare. Apoi liniște. Atât a fost...

America mea este la doi metri adâncime, lângă izvorul de la Bârlog...

M-am trezit speriată. Gabriel? Care Gabriel? Unchiul din America? Simțeam o durere apăsătoare în piept, ca după o lovitură puternică. Nu știam ce să înțeleg din ce părea a fi un vis, dar care se arăta ca realitate. Am luat telefonul și i-am destăinuit unui prieten istoric, care se ocupă de victimele regimului comunist și de partizanii împușcați al căror loc de veci nu este cunoscut, întâlnirea bizară, din vis, cu unchiul Gabriel. I-am povestit cu amănunte fantasmale din timpul nopții, indicându-i chiar și locul unde ar fi avut loc masacrul. M-a liniștit și m-a sfătuit să am răbdare. Va cerceta.

*

Plimbarea neliniștită prin cameră mi-a fost întreruptă de personajul-cosmonaut cunoscut ieri. Își lăsase masca, semn că analiza fusese bună. Mi-a zâmbit complice și m-a însoțit la cabinetul de radiologie. După investigație, pneumologul se uită lung și mirat la mine, îmi explică cu detalii că, mai mult ca sigur, durerea pe care o

simt în piept este cauzată de o leziune în interiorul plămânului drept, de forma unui glonț...! Glonț? Imposibil, am exclamat. De unde glonț? „Nu știu să vă răspund acum, îmi spuse încurajator. Uitați-vă, forma, mărimea, așezarea din zonă vascularizată... Dacă nu aș vedea că nu există nicio urmă de împușcătură pe corpul dumneavoastră, aș putea jura că aveți un glonț în piept. Începem imediat tratamentul și, în câteva zile, vom afla adevărul...”

M-am întors în salon deprimată. M-am rezemat de geam, privind la ramurile care se legănau în adierea vântului. Pe o alee, o pereche de tineri se plimba agale. Cu siguranță sunt sănătoși. Se vede după zâmbetele lor. Lângă ei, un copil aleargă ținând în mână un balon mare, alb. Îl agită prin aer și râde. Am tresărit. Un balon mare, alb...

*

...Un balon mare, alb. Deasupra capetelor noastre apăruse un balon mare, alb. Alergam desculță prin iarba proaspăt